

Sygn. akt II Kp 99/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Danuta Raś

Protokolant: Patryk Bartoszyński

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie Elżbiety Gastolek

po rozpoznaniu w sprawie kradzieży złotej bransolety o wartości 7 000 zł. dokonanej w dniu 31 marca 2013r. w Ł. na szkodę B. W., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk

z urzędu

w przedmiocie zażalenia pokrzywdzonej B. W. na postanowienie z dnia 18 czerwca 2013r. o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw

na podstawie art. 306 § 1 kpk w zw. z art. 325f § 4 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk

postanawia

zażalenia pokrzywdzonej nie uwzględnić i utrzymać w mocy postanowienie z dnia 18 czerwca 2013r. o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2013r. wszczęto dochodzenie w sprawie kradzieży złotej bransolety o wartości 7 000 zł. dokonanej w dniu 31 marca 2013r. w Ł. na szkodę B. W..

W toku dochodzenia przesłuchano pokrzywdzoną oraz członków rodziny, którzy wiedzieli lub mogli wiedzieć, w którym miejscu przechowywana była skradziona bransoletka (E. L., M. R., J. M., J. R., K. W. (1) i K. W. (2)) a nadto dokonano sprawdzenia lombardów, komisów i zakładów złotniczych na terenie powiatu (...) i (...).

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2013r. wydano postanowienie o umorzeniu dochodzenia z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa i wpisania sprawy do rejestru przestępstw.

Na niniejsze postanowienie złożyła zażalenie pokrzywdzona B. W., w którym ponownie opisała zdarzenie a nadto zawarła swoje przekonanie, że sprawcami kradzieży jest K. W. (1) działająca wspólnie i w porozumieniu ze swoją matką M. R.. Podając powyższe i domagając się – jak należy wnioskować z treści zażalenia - uchylenia zaskarżonego postanowienia i kontynuowania postępowania, wskazała na konieczność poddania K. W. (1) badaniu „na wykrywaczu kłamstw”.

Zażalenie nie jest zasadne.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie sposób dowieść, że sprawcami kradzieży, będącej przedmiotem postępowania są osoby, które podejrzewa pokrzywdzona. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie stanowi podstawy do przedstawienia komukolwiek zarzutu popełnienia tego czynu. Nie sposób też uznać za słuszny zarzut, iż nie został przeprowadzony dowód z przesłuchania świadka K. W. (1) przy użyciu urządzenia mającego na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem, to jest nie przeprowadzenia dowodu z badania wiariografem, bowiem wbrew twierdzeniu skarżącej jedynym celem takich czynności podejmowanych w

trybie art. 192a k.p.k. jest wyeliminowanie określonej osoby z kręgu "osób podejrzanych" lub ustalenie wartości dowodowej ujawnionych śladów. Wezwanego w tym trybie świadka-osoby podejrzanej nie można zmusić do stawienia ani do poddania się określonym czynnościom i badaniom, a fakt ten nie może, sam z siebie, wywołać negatywnych skutków w przyszłym postępowaniu. Zwrócić przy tym należy uwagę na to, że w przepisie art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. ustawodawca zakazuje posługiwanie się wariografem w związku z przesłuchaniem, a dowód uzyskany z przesłuchania z jego użyciem nie ma wartości dowodowej (art. 171 § 5 pkt 2 i § 7). Ustawodawca dopuszcza jedynie dowód z opinii biegłego, który w trakcie badań zastosuje wobec badanej osoby środek techniczny kontrolujący nieświadome reakcje jej organizmu. Jest to możliwe tylko za zgodą (wyraźnie wyrażoną) badanego (art. 199a) i tylko dla celów wskazanych w § 1 art. 192a, a więc dla ograniczenia kręgu osób podejrzanych lub dla ustalenia wartości dowodowej ujawnionych śladów. Tym samym nie jest on sam w sobie dowodem przeciwko osobie badanej, gdyby stała się ona następnie podejrzanym i oskarżonym, odnośnie do jej sprawstwa i winy. W postępowaniu rejestrowym nadto przewidywanie, iż dana czynność może doprowadzić do wykrycia sprawcy, musi opierać się na konkretnych przesłankach faktycznych, a założenie takie nie może być uczynione w sposób dowolny. Tymczasem dowodu na sprawstwo wskazanych przez pokrzywdzoną osób, nie może stanowić subiektywne jej przekonanie o osobie sprawcy, podczas gdy w świetle zebranego dotychczas materiału dowodowego rzeczywiście brak jest dostatecznych podstaw do wykrycia sprawcy w drodze dalszych czynności. W zażaleniu pokrzywdzona nie wskazała na czynności, które mogą przyczynić się do ustalenia sprawcy przestępstwa

Zgodnie z przepisem art. 325f k.p.k. jeżeli dane uzyskane w toku czynności, o których mowa w art. 308 § 1, lub prowadzonego przez okres co najmniej 5 dni dochodzenia nie stwarzają dostatecznych podstaw do wykrycia sprawcy w drodze dalszych czynności procesowych, można wydać postanowienie o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw. Po wydaniu postanowienia, o którym mowa w § 1, Policja, na podstawie odrębnych przepisów, prowadzi czynności w celu wykrycia sprawcy i uzyskania dowodów. Jeżeli zostaną ujawnione dane pozwalające na wykrycie sprawcy, Policja wydaje postanowienie o podjęciu na nowo dochodzenia. Oznacza to, że po umorzeniu dochodzenia akta postępowania pozostają dalej w zainteresowaniu Policji, aczkolwiek w innym trybie. Artykuł 325f § 2 nakazuje Policji prowadzenie, na podstawie odrębnych przepisów, czynności w celu wykrycia sprawcy i uzyskania dowodów. Chodzi o czynności operacyjno-rozpoznawcze, prowadzone na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o Policji.

Wobec powyższego stanu sprawy, nie rokującej powodzenia na wykrycie sprawcy, Sąd uznał decyzję o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw za zgodną z przepisami regulującymi ten tryb postępowania, w związku z czym utrzymał ją w mocy. Zasadności takiego stanowiska nie może podważać okoliczność, że w wyniku błędnej czynności procesowej odpis postanowienia o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw otrzymała dopiero w dniu 13 lutego 2014r.

Mając na uwadze powyższe Sąd postanowił jak w sentencji.

(...)

(...)